

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. ve věci

žalobce: **S. S.**, nar. X
státní příslušnost Ukrajina
zastoupen Mgr. Miroslavem Kučerkou, advokátem,
se sídlem Národní 416/37, 110 00 Praha 1, č.ev. ČAK 15 955

proti

žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**,
sídlem Olšanská 2, Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. února 2021 č.j. CPR-33041-3/ČJ-2020-930310-V235

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 16. 9. 2020 č.j. KRPA-212589-16/ČJ-2020-000022-SV o uložení správního vyhoštění žalobce podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“), na dobu v trvání jednoho roku a o stanovení doby k vycestování žalobce do 10 dnů od právní moci rozhodnutí podle ust. § 118 odst. 3 zákona.

II. Žaloba a její podstatný obsah

2. Žalobce v podané žalobě v první řadě namítal procesní pochybení správních orgánů spočívající v tom, že mu před vydáním rozhodnutí nalézacího správního orgánu nebylo umožněno seznámit se s podklady rozhodnutí a k těmto se vyjádřit ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu, resp. že nalézací správní orgán výzvu k seznámení se s podklady rozhodnutí a vyjádření se k nim doručil toliko do datové schránky obchodní společnosti KGS legal s.r.o., advokátní kancelář, jejíž je jeho zmocněnec jednatelem a společníkem, a nikoli do datové schránky samotného zmocněnce.
3. Napadené rozhodnutí žalobce považuje za nezákonné, protože stojí na zcela nesprávném skutkovém stavu, který nebyl správními orgány důsledně posouzen. Některé relevantní skutečnosti uváděné žalobcem, které ovšem v žalobě neoznačil, pak nebyly správními orgány vůbec brány v potaz.
4. Žalobce také namítal, že správní vyhoštění (žalobce mylně zaměňuje s trestem vyhoštění) v trvání jednoho roku považuje za nepřiměřeně přísný trest, když má dopad na výkon jeho alimentární povinnosti k nezletilému dítěti, které žije s matkou v domovském státě. Správním vyhoštěním bude omezen ve svém právu žít se lépe honorovanou prací ve státech Evropské unie a rovněž bude zasaženo zcela nedůvodně a nepřiměřeně do života osob, vůči nimž má žalobce vyživovací povinnost, zejm. jeho nezletilého dítěte.
5. Závěrem žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a přiznání náhrady nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal v podrobnostech na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť žalobní body jsou obsahově totožné s námitkami žalobce uvedenými v odvolání, se kterými se v napadeném rozhodnutí řádně vypořádal. Zdůraznil, že v odvolacím řízení postupoval zákonně a ve svém postupu neshledal žádné pochybení, pročež navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Rozhodnutí bez nařízení jednání

7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních námitek vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále s.ř.s.).
8. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání, neboť žalobce vyjádřil dodatečně svůj souhlas s takovým projednáním věci, a to podáním ze dne 24. 3. 2021 (č.l. 25), a žalovaný rovněž výslovně souhlasil s rozhodnutím bez nařízení jednání. Soud sám pak tedy za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné, a proto je s ohledem na dodatečně změněné stanovisko žalobce zrušil.

V. Obsah správního spisu

9. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
10. Žalobce byl dne 15. 8. 2020 hlídkou PČR kontrolován jako řidič motorového vozidla, které svou totožnost prokázal platným cestovním pasem č. X vydaným Ukrajinou. V tomto cestovním pase bylo vylepeno polské vízum č. X typu D, více vstupů, délka pobytu 150 dnů, s platností od 12. 11. 2019 do 9. 4. 2020. Jelikož jiné oprávnění k pobytu u žalobce zjištěno nebylo, nalézací správní orgán tak učinil závěr, že žalobce nemá žádné povolení opravňující ho k pobytu na území České republiky, s ohledem na skutečnost, že po skončení platnosti víza mohl na území České republiky pobývat na základě cestovního dokladu po dobu 90 dnů v rámci 180 dnů do 7. 7. 2020 a s ohledem na sdělení Ministerstva vnitra ČR o toleranci v souvislosti s nouzovým stavem ještě setrvat na území do 16. 7. 2020, pročež byl hlídkou PČR zajištěn podle dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, a následně správní orgán prvního stupně zahájil správní řízení ve věci správního vyhoštění žalobce.
11. Dne 15. 8. 2020 byl žalobce za účasti tlumočníka a zmocněnce vyslechnut jako účastník správního řízení, kdy uvedl, že do České republiky přicestoval dne 16. 11. 2019 přes Slovensko a od té doby nevycestoval, což následně zpochybnil tvrzením, že byl vlastně třikrát v Polsku a do České republiky jezdil za přítelkyní, což bylo naposledy právě 16. 7. 2020 a ve stejný den byl ještě v Maďarsku, odkud zase přicestoval do České republiky dne 17. 7. 2020. Jako důvod cesty do České republiky uvedl vyřízení maďarských dokladů. V Polsku měl povolen pobyt za účelem práce, pracoval na farmě, kde jako pomocná síla vozil krmení. Pracovat přestal dne 16. 7. 2020. Doklady v Maďarsku mu měla vyřizovat osoba jménem J. z kanceláře na Praze 10. Na Ukrajině má ženu, se kterou nežije, a dvouleté dítě. Vlastní tam rovněž rodinný dům. V České republice má přítelkyni, o níž ví jen, že se jmenuje I. a je Ukrajinka. Jejich vztah spočívá v setkávání se a procházkách po Praze. S manželkou je v kontaktu. Ve vycestování mu nic nebrání. K vazbám na území České republiky uvedl, že zde nemá majetek ani žádné sportovní, kulturní či společenské vazby. Zdravotní pojištění nemá. Finančními prostředky na vycestování disponuje. Žádné příbuzné nebo blízké osoby na území České republiky nemá. O azyl zde nežádal. Pro případ vyhoštění žalobce uvedl, že vycestuje dobrovolně a nevidí žádný důvod, pro který by nemohl vycestovat.

12. Dne 25. 8. 2020 správní orgán prvního stupně vyzval žalobce, aby se ve smyslu ust. 36 odst. 3 správního řádu seznámil s podklady rozhodnutí před jeho vydáním a k těmto se vyjádřil ve lhůtě do pěti dnů od doručení výzvy, která ovšem byla doručena dne 26. 8. 2020 do datové schránky obchodní společnosti KGS legal s.r.o., advokátní kancelář, jejíž je zmocněnec (nyní právní zástupce) žalobce jednatelem a společníkem. Tato společnost dne 31. 8. 2020 sdělila nalézacímu správnímu orgánu, že žalobce nezastupuje, přesto současně požádala o termín nahlédnutí do spisu s ohledem na doručení (tomu správnímu) zmocněnci. Správní orgán shora uvedenou výzvu ze dne 25. 8. 2020 následně doručil do datové schránky zmocněnce žalobce dne 3. 9. 2020. Žalobce možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí ve lhůtě 5 dnů od doručení výzvy nevyužil ani nepožádal o prodloužení stanovené lhůty.
13. Správní orgán prvního stupně následně vydal dne 16. září 2020 rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce se stanovenou dobou, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v trvání jednoho roku. Žalobce si proti tomuto rozhodnutí podal odvolání, které bylo žalovaným zamítnuto a napadené rozhodnutí nalézacího správního orgánu potvrzeno.

VI. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

14. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
15. Podle ust. § 119a odst. 2 zákona nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
16. Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle zákona musí správní orgány podle § 174a zákona zohlednit zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout správnímu orgánu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
17. Soud se především ztotožňuje se závěry žalovaného uvedenými na str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí v tom směru, že žalobce naplnil skutkovou podstatu popsanou ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona, když pobýval od 16. 7. 2020 na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Městský soud v Praze může přitom jen přitakat žalovanému v tom, že na uvedeném závěru nemůžou nic změnit ani skutečnosti žalobcem uvedené v jeho odvolání a rovněž v žalobě popisující průběh spolupráce žalobce s osobou či osobami, které mu přislíbily za úplatu zajistit vízum Maďarské republiky. Odpovědnost za to, aby žalobce pobýval na území České republiky na základě platného oprávnění k pobytu, má především právě sám žalobce a nelze se jí zbavit odkazem na bezmeznou důvěru v neznámé osoby nabízející zprostředkování víza.

18. Pokud jde o žalobcem namítaný nepřiměřený zásah do jeho soukromého života a do života osob, vůči nimž má vyživovací povinnost, lze připomenout, že správní soudy při posuzování otázky přiměřenosti vycházejí především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se k čl. 8 Úmluvy. Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Ünner proti Nizozemsku, č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu.
19. Otázce přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života žalobce v důsledku rozhodnutí o správním vyhoštění se správní orgány věnovaly podle názoru soudu dostatečně podrobně, a to na str. 4 – 6 rozhodnutí nalézacího správního orgánu, kdy na toto odůvodnění žalovaný v napadeném rozhodnutí odkázal. Správní orgány podle názoru soudu odpovídajícím způsobem přihlédly k tomu, že žalobce nemá v České republice žádné kulturní, sociální a ekonomické vazby. Nemá zde žádnou osobu, na které by byl jakkoli závislý a naopak žádná osoba zde není odkázána na žalobce. V zemi původu žalobce nehrozí žádné nebezpečí, když navíc Ukrajina je bezpečnou zemí ve smyslu vyhlášky č. 328/2015, kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců. Žalobce v České republice rovněž vzhledem ke svému neoprávněnému pobytu nemá ani možnost legálně vykonávat jakoukoli výdělečnou činnost, což uvedl jako důvod pro své vycestování ze země původu. Žalobce sám neuvedl žádný důvod, který by bránil jeho vycestování zpět do země původu. Co se týče jeho tvrzení o lepším výdělku v členských státech Evropské unie, pak lze souhlasit, že omezení v tomto směru v důsledku správního vyhoštění, může představovat určitý zásah do soukromého života žalobce, avšak soud zde sdílí názor správních orgánů, že tento zásah není v případě žalobce s ohledem na zjištěný skutkový stav nepřiměřený.
20. Soud se zabýval i otázkou, zda nalézací správní orgán mohl přistoupit v případě žalobce k mírnějšímu opatření ve smyslu ust. 50a zákona, avšak dospěl k závěru, že s ohledem na poměrně dlouhou dobu neoprávněného pobytu žalobce na území České republiky, která by navíc zřejmě dál trvala, pokud by žalobce nebyl náhodně zajištěn policejní hlídkou, a tedy s přihlédnutím k déle trvajícímu vědomému porušování imigračních pravidel České republiky, vskutku nebylo důvodné takto postupovat, když současně nalézací správní orgán učinil přílehlavý závěr o přiměřeném zásahu správního vyhoštění do soukromého života žalobce.

21. Zdejší soud rovněž neshledal dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v trvání jednoho roku za nepřiměřenou s ohledem na všechny skutkové okolnosti případu. Správní orgány výměru této doby přitom dostatečně a přezkoumatelně odůvodnily. Lze jen zopakovat, že tato doba byla stanovena při spodní hranici zákonné sazby, když horní hranicí je pět let. Žalobce pobýval neoprávněně na území České republiky vědomě po delší dobu a pro legalizaci svého pobytu sám nic relevantního neučinil. Žalobce navíc zjevně nehodlal sám dobrovolně svůj neoprávněný pobyt ukončit, když byl zajištěn až na základě náhodné kontroly policejní hlídkou.
22. Soud rovněž podotýká, že správní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Uvedená doba, po kterou **nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie**, není sankcí, ale preventivním správním opatřením, který nesleduje represivní účel (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2019 č.j. 3 Azs 11/2019-47, bod 17).
23. Pokud pak jde o námitku žalobce spočívající v tom, že mu nemělo být umožněno seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu před vydáním rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, pak ani tuto neshledal zdejší soud za důvodnou. Je sice pravda, že výzvu k seznámení se s podklady rozhodnutí nalézací správní orgán doručil nejprve obchodní společnosti, jejíž je zmocněnec žalobce jednatelem a společníkem, avšak následně tutéž výzvu dne 3. 9. 2020 doručil již přímo tomuto zmocněnci. Ve výzvě správní orgán stanovil lhůtu k využití možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim do pěti dnů od doručení výzvy. Nalézací orgán pak rozhodnutí vydal až dne 16. 9. 2020, což znamená, že správním orgánem stanovená lhůta k seznámení se s podklady rozhodnutí a vyjádření se k nim nebyla nijak zkrácena, a to ani v důsledku toho, že výzva byla původně doručena nesprávnému subjektu. Nota bene, ani sám zmocněnec žalobce máje prokazatelně výzvu doručenou nežádal o prodloužení stanovené lhůty k seznámení s podklady rozhodnutí s tím, že by byla z jakéhokoli důvodu příliš krátká.

VII. Závěr a náklady řízení

24. Soud tak žalobu s ohledem na vše shora uvedené jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
25. O náhradě nákladů řízení bylo podle § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodnuto tak, jak je ve výroku rozsudku uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný náhradu nákladů řízení nežadá, když mu ostatně ani žádné nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Příkladně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo

svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 16. dubna 2021

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v. r.
samosoudce